

HOUBAŘSKÁ•

Pondělí, 09. září 2013

Tak jsem si ty kořálky nafotila, hned, jak jsme se vrátili domů. Ale včera mi, po dvou hodinách, přišel nás nadšený opouštělo, po těch hodinách jsme houby nechtěli ani vidět a plánovanou smaženici nahradily palačinky... To bylo ve čtvrtek. Včera jsme se vydali znovu - a ejhle:

Po ránu mne budík leká:

Koukej vstávat, houby čekají!

S nechutí mu utnu tipec,

do vlasů si vmáknou skřípec a už spáchnám do koupelny.

Zrcadlo mne leká velmi.

Vodou smývám zbytky minek,

za nohu mne tahá synek. "Mami, táta v autě troubí,

hlásí odjezd směrem houby!"

Ranní kávu tedy vzdávám,

do kořálků sváčku dávám. Les se skvěle v plné kráse,

houbařství víc než hub zdá se.

A tak jdeme dál a dál,

houbařství dnes budu král. Z trávy na mě mrká houba,

první úlovek, má chloubu.

Šťastný šervík není v ní

- snad nebude poslední. Sedneme si na pačizky,

Dáme si čaj, sníme pačizky.

Po příjemné siestě,

vyrážíme po cestě. Rodině už sotva stačí,

nohy v těch kých botách vláčí.

A pak, když to nejmí, čekám,

smekne se mi noha, hekám. V tenisce mi bláto mlaská,

v tričku díru, prostě kráska...

Jehličím jsem ozobená

jako pravá lesní žena. Po houbách však marně pátrám,

pačizky vyrazíme k Tatrám.

Pavučinu z očí smetu,

chci být doma v cukletu. Škoda, že hub není více,

to by byla smaženice!

Krájím hříbek na prkynku,

polévka už bude, synku! Cibule, brambory rané,

to si krásně pochutnáme.

Majoránka, šesnek šeský,

dnešní večer bude hezký.

Bramboračka vášně voní,

zabojíme lázeň do ní.

Hladoví jak dravé elmy

nacpeme si bříška velmi. Těším se až k nevěstě,

když plním těmi talíři.

Počitek je ale krátký,

první sousto plivem zpátky. Rodina se smutně dívá,

místo polévky jen skýva.

Co se mohlo pokazit?

Krásný, zdravý byl ten hříbek... Noha bílá, klobouk hnědý,

Proč chutná jak krycí jedy?

Dlouho v atlase hub pátrám,

šťastný hříbek, byl to satan!

DANIELA SVOBODOVÁ